

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **N. A. M.**, nar.,
státní příslušnost: Alžírská demokratická a lidová republika,
zastoupeného advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2021, č. j. OAM-904/ZA-ZA11-LE26-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a správní řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.
2. Žalobce uvedl, že ke své žádosti sdělil, že je berberské národnosti, v letech 2015 až 2019 byl aktivním podporovatelem hnutí MAK, důvodem podání žádosti však byla konverze ke

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

křesťanství, pro kterou se nemůže vrátit do domovského státu, neboť by mu tam hrozil postih vyplývající z trestání odpadlictví od islámu. Žalobce namítl porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav věci, žalovaný místo důkladného posouzení prezentované argumentace žádost odmítl s tím, že žalobce tuto argumentaci neuplatnil v rámci řízení o první žádosti, byť k tomuto měl příležitost a byl poučen o povinnosti uvést veškeré důvody jeho obav. Ačkoliv je pravdou, že při první žádosti neuvedl žalobce žádné obavy vyplývající ze změny náboženského vyznání, tento postup přesvědčivě vysvětlil, neboť uvedl, že se obával vyzrazení náboženské konverze, pro kterou by jej islámské právo sankcionovalo trestem smrti. Pokud žalobce uplatnil argumentaci opožděně, resp. se zpožděním, tento postup může oslabovat důvěryhodnost prezentovaných obav, avšak ty musí být věcně vypořádány, nelze řízení zastavit toliko z důvodu neuvedení těchto obav v rámci prvního řízení, aniž by prezentované obavy byly věcně vypořádány a bylo uvedeno, proč se správní orgán domnívá, že v Alžírsku neexistuje postih odpadlictví od islámu, a to z roviny státu i z roviny společenské, jejíž projevy mohou být policejními složkami neformálně tolerované. Žalobce v řízení neuplatnil duplicitní argumentaci, a naopak nabídl zcela nové odůvodnění, které mělo být věcně vypořádáno, nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Je přesvědčen, že posupoval v souladu s jednotlivými ustanoveními správního řádu a zákona o azylu. Bylo vycházeno mj. z rozhodnutí o žalobcově první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 5. 2020, č. j. OAM-29/LE-BA02-LE26-2020, kterým byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu s tím, že je občanem Alžírsko, které Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, kdy neprokázal, že v jeho případě Alžírsko za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu a následně proti soudnímu rozhodnutí kasační stížnost, avšak žalobě nebylo vyhověno a kasační stížnost byla odmítnuta. V řízení o druhé žádosti dospěl žalovaný k závěru, že žalobce neuvedl žádný z důvodů, které zmiňoval ve své první žádosti a místo nich uvedl, že se obává možné perzekuce kvůli tomu, že v roce 2016, tedy před svým příjezdem do ČR, konvertoval ke křesťanství. Dle žalovaného je evidentní, že konverze i možných s ní spojených potíží si žalobce musel být vědom již v době, kdy podal svou první žádost, pokud by jeho tvrzení byla pravdivá. Žalovaný proto neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti, žalobce neuvedl ani se neobjevily relevantní nové skutečnosti. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě opakovaných žádostí se jedná o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně, aby byl respektován princip právní jistoty a nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. K tomu žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009-65, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, čj. 3 Azs 29/2013-21 a rozsudek ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96. Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Dle žalovaného však toto není případ žalobce.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyloučeny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

5. K žádosti žalobce uvedl, že je Berber, křesťanského vyznání (protestant). K politickým aktivitám sdělil, že sympatizoval s hnutím MAK, ale nebyl oficiálním členem. Zúčastnil se mnoha demonstrací v Alžírsku. Takto aktivní byl v letech 2015 – 2019, kdy odjel z Alžírska. Od té doby již aktivní nebyl. Je svobodný a bezdětný. Posledním bydlištěm ve vlasti byla provincie Tiziouzou, kde bydlel v tamní vesnici v rodinném domě se sourozenci a rodiči. Na tomto místě strávil celý život a rodina tam žije stále. Z Alžírska vycestoval v roce 2019 do Turecka na základě turistického víza. Odtamtud se přes Řecko, Makedonii, Srbsko, Maďarsko a Slovensko dostal do ČR, kde dorazil v únoru 2020, přičemž od té doby je zde. Přijel vlakem. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádá již podruhé. Je zcela zdravý, bez omezení. Žádá z náboženských důvodů, kdy měl problémy kvůli víře, když byl v Alžírsku. Původně byl muslimem, ale konvertoval ke křesťanství. Společnost jej nepřijala. V Alžírsku není svoboda vyznání, nemohl proto svou víru praktikovat, chodit do kostela, ty vláda uzavírá. Konvertoval v roce 2016. V předchozí žádosti tyto důvody neuváděl, a to proto, že se jej tehdy ptali pouze na politické, nikoli náboženské problémy. K upozornění, že v minulém řízení o žádných náboženských problémech nehovořil a jako svou víru uvedl sunnitský islám, sdělil, že měl velký strach, že informace budou prozrazeny alžírské vládě, proto dané neuvedl.
6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
8. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
9. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
10. Podle § 10a odst. 2 je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
11. Námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, kdy žalovaný měl pochybit zejména tím, že měl odmítnout žalobcovu argumentaci z důvodu, že ji žalobce neuplatnil v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud důvodnou neshledal. Žalovaným bylo vycházeno z informací, které byly sděleny žalobcem k jeho druhé žádosti a tyto byly následně porovnány s informacemi uváděnými v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný si opatřil také materiál obsahující popis situace v Alžírsku (Informace OAMP MV ČR Hodnocení Alžírska jako bezpečné země původu ze dne 2. 11. 2021).

12. Institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009 - 65: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času...“* Aby mohla být žádost žalobce meritorně posouzena, bylo třeba, aby ten uvedl nebo aby se objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu. Ten stanoví (11a odst. 1 zákona) dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, které svědčí o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu.
13. V dané věci je proto podstatné, zda bylo ze strany žalovaného správně vyhodnoceno, že žalobce neuváděl a ani se neobjevily žádné relevantní nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu.
14. Žalovaný se nejprve zabýval tím, zda byly takové skutečnosti tvrzeny ze strany žalobce, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. Konstatoval, že žalobcem uváděné náboženské důvody byly doplněny až v rámci druhé žádosti, aniž by byl žalobce schopen tento postup dostatečně vysvětlit. Nebyly tvrzeny ani jiné relevantní nové skutečnosti. Soud pochybení žalovaného v tomto ohledu neshledal.
15. Žalobce ke své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že měl v roce 2016 konvertovat ke křesťanství a poukázal na to, že v zemi nemohl víru praktikovat, neboť dochází k uzavírání kostelů ze strany vlády a v zemi není náboženská tolerance.
16. Co se týče těchto tvrzení, mohla by být naplněna druhá podmínka § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť byla-li by tvrzení o náboženských problémech pravdivá, mohlo by se jednat o skutečnosti, které svědčí o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Aby však mohla být daná skutečnost relevantní, muselo by se jednat o tvrzení pravdivá a dále by bylo nutné naplnění též první podmínky pro nové skutečnosti, tedy, že daná skutečnost nebyla v prvním pravomocně ukončeném řízení předmětem zkoumání bez zavinění žadatele.
17. Jak plyne z dokumentace k řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, která je součástí správního spisu, k této žádosti dne 21. 1. 2020 uvedl, že jeho náboženské přesvědčení je islám – sunnita. Při následném pohovoru žalobce podrobně popsal své problémy v zemi, které však pojil výhradně s údajnými politickými aktivitami, o žádných náboženských problémech nikdy nemluvil, a naopak potvrdil, že jeho jedinými problémy byly problémy politického charakteru.
18. Až ke druhé žádosti žalobce dne 2. 11. 2021 sdělil, že jeho náboženské přesvědčení je křesťanské, kdy je protestant. Doplnil, že o udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že měl ve vlasti problémy kvůli víře. Konkrétně konvertoval ke křesťanství, původně byl muslimem. Společnost jej nepřijala, není tam svoboda vyznání. Nesměl chodit do kostela, které vláda zavírá, nemohl svou víru praktikovat. Ke konverzi mělo dojít v roce 2016.

19. Z uvedeného je zjevné, že pokud by byla současná tvrzení žalobce o jeho náboženské konverzi údajně proběhlé v roce 2016 pravdivá, nepochybně mu musela být známa již v řízení o jeho první žádosti z roku 2020. Tehdy přitom žalobce o žádných náboženských problémech, které by měl mít, vůbec nehovořil, ale naopak sdělil, že vyznává sunnitský islám, aniž by toto jakkoli dále upřesnil. Ohledně tvrzených náboženských problémů proto nebyla naplněna první podmínka, kterou musí splňovat relevantní nová skutečnost, kdy se musí konkrétně jednat o skutečnost, která bez zavinění žadatele nebyla v původním řízení zkoumána, neboť v dané věci je zjevné, že žalobce, přestože mu byly jeho problémy známy, se o nich vůbec nezminil.
20. Zmíněnou dokumentací k první žádosti bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce o svých náboženských obtížích hovořil až v řízení o druhé, tj. opakované žádosti. Tuto skutečnost nijak nerozporoval ani sám žalobce, který naopak sám ke druhé žádosti sdělil, že o náboženských problémech v řízení o první žádosti nehovořil, byť současně uvedl, že ke konverzi mělo dojít v roce 2016. Jako důvod svého postupu uvedl, že se jej údajně tehdy dotazovali pouze na politické, nikoli náboženské problémy. Když byl žalovaným upozorněn na to, že tehdy uváděl, že vyznává sunnitský islám, žalobce uvedl, že o náboženských problémech neměl hovořit také proto, že se obával, že budou informace prozrazeny alžírské vládě, přičemž obdobně argumentuje nyní v žalobě.
21. Vysvětlení žalobce ohledně toho, proč nesdělil své problémy již v první žádosti, soud nepovažuje za důvěryhodné a pravdivé. Žalobce nejprve svůj postup odůvodnil tím, že se jej údajně prve neměli na náboženské problémy ptát a až poté, co byl upozorněn na to, že dříve o problémech nehovořil a označil se za vyznavače islámu, doplnil obavy ohledně možného vyzrazení alžírské vládě. Pokud jde o žalobcovo vysvětlení, že o náboženských problémech žalobce nehovořil z důvodu, že se jej na tyto problémy neptali, soud připomíná, že je povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany správnímu orgánu sdělit veškeré skutečnosti, a zejména ty, které z hlediska svého příběhu považuje za relevantní a podstatné, kdy pokud by žalobce měl skutečně takové obavy, jako uvádí k nynější druhé žádosti a především v žalobě ohledně svého náboženského vyznání, nepochybně by je správnímu orgánu zmínil. Žalovaný k tomu adekvátně podotkl, že žalobce byl v řízení o první žádosti poučen o povinnosti poskytovat správnímu orgánu součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace a též o tom, že žalovaný bude dbát ochrany jeho osobních údajů především ve vztahu ke státním orgánům jeho země původu. Žalovaný rovněž dodal, že žalobce byl v rámci prvního řízení opakovaně tázán ohledně úplnosti jeho odpovědí, kdy bylo například zjišťováno, zda měl ve vlasti ještě nějaké další obtíže, nebo zda to, co sdělil, je již opravdu vše. Žalovaný zmínil rovněž to, že žalobce ani při seznámení s podklady v prvním řízení k nim nic dalšího nedoplnil, nehovořil o jakýchkoli souvislostech s náboženskými problémy. Všechny tyto skutečnosti jsou souladné s obsahem správního spisu (protokol o pohovoru ze dne 27. 2. 2020, protokol o realizaci úkonu seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 11. 5. 2020).
22. Soud nepovažuje jako důvěryhodné ani druhé vysvětlení žalobce, tj. že měl mít obavy z vyzrazení informací alžírské vládě. Tyto obavy žalobce soud považuje za účelově doplněné a shledává naopak za adekvátní argumentaci žalovaného ohledně toho, že navzdory nyní uváděným obavám ze sdělení informací alžírské vládě žalobce k první žádosti podrobně vypověděl skutečnosti ohledně svých protirežimních politických aktivit, což dle žalovaného jsou skutečnosti, které by žalobce v případě pravdivosti zmíněných obav z vyzrazení nepochybně zamlčel prioritně. Soud se s touto argumentací plně ztotožňuje.

Žalobce svou první žádost opřel o své údajné obavy z politické činnosti – protirežimní aktivity, které popisoval včetně možných hrozeb ze strany státu. Pokud by se skutečně měl obávat jakýchkoli sankcí ze strany alžírské vlády, nepochybně by takto detailní nebyl, přičemž dle soudu na tom nemůže nic změnit ani to, že nynější obavy měly být výhradně z náboženského postihu. Pakliže žalobce neváhal v prvním řízení detailně posilovat své protirežimní aktivity, nepochybně by nepovažoval za natolik rizikové, jak nyní uvádí, se zmínit ani o náboženských problémech. Žalobce však naopak výslovně na dotaz žalovaného při pohovoru v řízení o první žádosti uvedl, že jiné problémy, vyjma těch souvisejících s jeho údajnou politickou činností, neměl. O jakýchkoli náboženských problémech se tak vůbec nezminil. Lze doplnit, že ani ke druhé žádosti žalobce své náboženské problémy detailněji nespecifikoval a uvedl pouze obecně, že v zemi nemohl údajně praktikovat svou víru, neboť vláda zavírá kostely. Blíže žalobce své obavy ohledně náboženských obtíží neupřesnil. Až v žalobě doplnil, že konverzi by islámské právo sankcionovalo trestem smrti, toto však k žádosti nesdělil. V této souvislosti soud uvádí, že nově tvrzená újma trestem smrti o to více zpochybňuje tvrzení žalobce o tom, proč neuvedl změnu vyznání již v první žádosti, jestliže mu měla hrozit takováto zásadní újma.

23. Soud se neztotožňuje s žalobcem ohledně jeho názoru, že pokud uplatnil předmětnou argumentaci opožděně, resp. se zpožděním, může tento postup oslabovat důvěryhodnost prezentovaných obav, avšak ty musí být věcně vypořádány, neboť nelze řízení zastavit toliko z důvodu neuvedení těchto obav v rámci prvního řízení, aniž by prezentované obavy byly věcně vypořádány, aniž by bylo uvedeno, proč se správní orgán domnívá, že v Alžírsku neexistuje postih odpadlictví od islámu.
24. Podstatou institutu opakované žádosti je zabránit opakovanému účelovému podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany žadateli bez vážného důvodu. Nepochybně se může stát, že zde pro opakované podání žádosti důvod dán bude, za tímto účelem je nutné kumulativní naplnění dvou zákonných podmínek pro to, aby daná tvrzená skutečnost mohla být shledána jako relevantní. Není však možné, aby žadatel vědomě svévolně a bez důvodu uváděl v dalších žádostech stále nové důvody, které mu přitom dříve byly známy. Pokud žalobce, jak sám uvádí, uvedl své informace opožděně, tj. až ke své druhé žádosti, ač tento postup zároveň věrohodně neodůvodnil, žalovaný nepochybil, pokud nově tvrzené skutečnosti jako relevantní neposoudil pro nesplnění podmínek. Bylo na žalobci, aby o svých náboženských problémech hovořil již k první žádosti, případně aby odůvodnil, proč tak neučinil, dostatečně přesvědčivě.
25. Vzhledem k uvedenému soud považuje odůvodnění žalovaného za zcela adekvátní a dostačující, bylo bez pochybností zjištěno, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za relevantní nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu. Soud považuje žalobcem uváděný příběh ke druhé žádosti ohledně jeho konverze za nevěrohodný, ne-li zcela smyšlený. Pakliže by žalobce v zemi původu měl jakékoli závažné problémy související s náboženským vyznáním, nepochybně by se o nich zmínil již dříve. Ač by bylo možné žalobcem tvrzenou údajnou náboženskou konverzi vyvrátit ze strany žalovaného dále například provedením doplňujícího pohovoru, kde by se žalobce žalovaný dotazoval na konkrétní fakta z daného náboženství, nebyl takový postup potřebný pro žalobcovu značnou nevěrohodnost.
26. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda se v dané věci nějaké relevantní nové skutečnosti neobjevily. Za tím účelem si opatřil podklad ohledně politické, bezpečnostní a lidskoprávní situace v Alžírsku a konstatoval, že od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žádost žalobce, tj. od května 2020, nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákon o azylu, nebo že by mu měla hrozit vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný dodal, že Alžírsko je na základě vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považováno Českou republikou za bezpečnou zemi původu. K tomu soud uvádí, že považuje zhodnocení žalovaného za dostačující, a to i vzhledem k absenci jakýchkoli relevantních konkrétních tvrzení ohledně tematiky bezpečnosti v zemi ze strany žalobce, navíc v situaci, kdy žalobcovu výpověď nelze považovat za věrohodnou. Soud pro úplnost dodává, že meritorně byla věc žalobce naposledy posouzena v rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2020, které bylo následně předmětem soudního přezkumu, přičemž řízení u Nejvyššího správního soudu bylo skončeno odmítnutím žalobcovy kasační stížnosti pro nepřijatelnost usnesením ze dne 29. 9. 2021. V tomto usnesení č. j. 4 Azs 248/2021-36 Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „*Nejvyšší správní soud tak pro úplnost znovu zdůrazňuje, že v nynější věci stěžovatel pocházel z bezpečné země původu, tudíž to byl primárně on, kdo měl prokázat, že v jeho konkrétním případě Alžírsko za bezpečnou zemi považovat nelze (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020 - 23). To se však stěžovateli prokázat nepodařilo, naopak obsah informací o zemi stěžovatelova původu vyvrátil jeho tvrzení, jimiž svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodňoval.*“

27. Soud vzhledem k výše uvedené argumentaci konstatuje, že žalovaný zcela adekvátně dospěl k závěru o nepřípustnosti žádosti z důvodu neuvedení nových skutečností. Žalobcem předestřený azylový příběh byl vyhodnocen jako nevěrohodný, s čímž se soud plně ztotožňuje, kdy žalobcem nově sdělené informace ohledně jeho údajné náboženské konverze považuje soud za smyšlené a sdělené opožděně ke druhé žádosti. S ohledem na nepřípustnost žádosti žalovaný neposuzoval, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (10a odst. 2 zákona o azylu).
28. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. 9. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.